

[Paul Schlüter.]

stisk modstykke til den tryghed, NATO-medlemskabet giver os. De øvrige ting er bisætninger i den danske udenrigspolitik, men selv om det er bisætninger, skal der jo helst være balance, og det er der ikke altid. Jeg synes, at vi ofte i den danske udenrigspolitiske debat forvrænger problemstørrelserne. Jeg tænker f. eks. på, at når vi nu for nylig har oplevet så makaber og uhyggelig en situation som den i Uganda, kunne man godt tænke sig et klart ord fra en dansk regering, som sagde til den regering, at vi er imod racisme. Det har vi sagt til den sydafrikanske regering med klare og skarpe ord. Lige så skarpe og klare ord må det være på sin plads at anvende over for en anden afrikansk regering, som på en anden måde fører urimelig racepolitik. Der må være balance i tingene, hvis vi vil blande os i dem.

Jeg forstår, at der her i landet forestår et Vietnamtribunal. Jeg har også forstået, at alt tyder på, at det bliver en meget ensidig propagandapræget forestilling, og derfor vil jeg gerne i dag udtrykke det håb på min gruppes vegne, at dette tribunal forløber, uden at den danske regering låner denne forestilling sin autoritet og gør den ligesom officiel, for det har dette forehavende ikke fortjent.

Der er en sammenhæng mellem udenrigspolitikken og forsvarspolitikken, og det vil jeg gerne slutte med. Vore ønsker med hensyn til en ny forsvarsordning er, at vi får et dansk forsvar, som er troværdigt og pålideligt, at vi får et forsvar, som giver vort NATO-medlemskab ikke bare formel, men reel mening. Hr. Knud Østergaard har for et par dage siden på vor gruppes vegne rejst et spørgsmål i denne sal til statsministeren, og det vil jeg gerne gentage i dag: ønsker statsministeren en forsvarsordning, der er troværdig over for vore allierede og over for den danske befolkning, og vil statsministeren i fortsættelse af hr. J. O. Krags udsagn bekræfte, at de videre forhandlinger sker med den nuværende økonomiske ramme som udgangspunkt?

På mange områder, ikke mindst på forsvarsområdet, håber vi på et bredt samarbejde i et godt samarbejds-klima her i folketinget indtil den dag — den komme tidligt eller sent — da vi igen skal have et folketingsvalg.

Poul Hartling: Netop i morgen er der gået et år, siden regeringen Krag overtog sine embeder. I dag præsenterer regeringen Anker Jørgensen sig for folketinget. Det er på den baggrund naturligt først at kippe med flaget for den skipper, som nu har forladt broen, og som har sat sig på anden række i den socialdemokratiske gruppe. Hans kurs var ofte genstand for kritik og modstand fra venstres side. Vi synes, han valgte forkert i mange politiske afgørelser både i de perioder, hvor han var i regering, og når han var i opposition, men det lader sig også let gøre at finde eksempler på lovgivning, hvor vi har kunnet følges ad og i fællesskab nå et resultat.

I det store spørgsmål om Danmarks Europapolitik har vi i venstre med tilfredshed og tilslutning noteret os hr. J. O. Krags klare udtalelser, måske jeg må sige især i begyndelsen af 1960'erne og så i de sidste måneder.

Den højtærede forhenværende statsminister har nu sagt, at han fra næste valg endeligt trækker sig ud af dansk politik. Hans beslutning om at nedlægge sine lederposter skal fra venstre udløse en oprigtig anerkendelse af den store indsats, som hr. J. O. Krag har gjort i dansk politik igennem 25 år.

Jeg skal derefter vende mig med velkomst til den nye regering. Den ligner faktisk påfaldende den gamle regering, men statsministeren er ny, og ham byder vi da velkommen. Statsminister Anker Jørgensen har nu sagt, at han overtager statsminister J. O. Krags åbningstale, og som skiftet er sket, kunne han naturligvis ikke sige andet. Vi har fået en anden statsminister, men det er den samme politik. Det skal så vise sig i praksis, om forskellen er ens, eller om ensheden alligevel er forskellig.

Venstre udgør ikke nogen del af statsministerens parlamentariske grundlag. Vi støtter ham ikke, men vi vil give ham fair play. Man får indtryk af, at med SF er det omvendt, og hvis det parlamentariske grundlag en dag smuldrer under statsministeren, og der behøver jo bare at smuldre en enkelt stemme, så skal han ikke vente, at vi kommer og redder ham. Men hvis statsministeren i den tid, der bliver ham beskåret, vil lægge op til det brede samarbejde, som regeringen taler om, vender vi ikke ryggen til det arbejde, der skal gøres. Mange afgørende